

יפה במציאות

על בחורה שנרצחה בערד, שהיא למדה גם כן כמוסד הזה ושוה מוסד למופ"רעים.
 «אמי היתה מופיעה מדי פעם ומביאה לי ממתקים. היא עד היום חושבת שאני ילדה קטנה ומביאה לי ממתקים. אבל סבתא שלי לא נתנה לה לקחת אותי, והם היו מושכות אותי כל אחת ביד אחת, ובסוף נשארת אצל סבתא. אבל לסבתא לא היו אמצעים כספיים כדי לגדל אותי, ולכן רוב הזמן הייתי בפנימיות ובמוסדות».

שאינו מת גם אחותי הפסיקה לכתוב לי מיכתבים. היא לא היתה איתי בקשר ואפילו לחתונה שלה לא הומינה אותי. הקשר היחיד הקבוע שהיה לענת עם בן־מישפחה היה עם סבתא ועם הרוד, בנה של סבתא.
 בין מוסד למוסד חזרה אל בית הסבתא וברחה גם משם. לכן נשלחה למוסד מסילה לאיבחון והסתכלות. שם פגשה בחורה מנהריה שהכירה את אחותה מרים.
 «ביקשתי את הכתובת שלה

איתי אליה. היא כבר באותה תקופה גרה עם גבר אחר. שהיא לא התחתנה אתו, כי לא רצתה להתחתן עוד פעם. וגם הוא היה אלכוהוליסט. הם גרו בדימונה והיא לקחה אותי אליהם.
 «ביום הראשון היא בישלה לי כל מיני דברים טובים והיתה אמה טובה כזאת. ביום השני היא לקחה אותי לשוק, ואחר־כך אמרה לי שיש גבר שמעוניין כי ב־60 אלף. תביני מזה מה שאת רוצה.
 «לא יכולתי לריב איתה כרחוב, אבל

היה הכי־קרוב אליי בגיל, וכאשר היינו ילדים קטנים היינו משחקים יחד. «אני פחדתי לחזור לרוד שלי, כי הוא היה מרביץ לי שברחתי מהבית, והסכמתי לישון אצל חיים ואבא שלו. «האבא שלח את חיים לישון בחדר קטן ומלוכלך. במקום בסלון, ששם היה ישן תמיד, ואני ישנתי בסלון. כאמצע הלילה הרגשתי שהאבא נוגע בי ורוצה לאנוס אותי. התנגרתי והיכתי אתו, והצלחתי להדוף אותו עד הבוקר. אני יודעת שהוא היה שיכור, כי הרחתי את

שהכירה. אצל גברים שונים ועל ספסלים בגנים.
 היא ניסתה לעבוד כמטפלת, ואומנם מצאה עבודה כתל־אביב אצל הקוסמטיקאית ליויקה שגיא. אולם היא לא החזיקה מעמד זמן רב בשום מקום עבודה, ותמיד היתה חוזרת לבאר־שבע. למרות שגם שם לא היה לה מה לחפש.
 היום ענת בת 26. יש לה ילדה בגיל שש. שאותה מסרה לאימוץ אחרי הלידה. מכיוון שלא יכלה לטפל בה

כשהיתה בת 6 קשר אביה החורג את ענת בשלשלת־ברזל לארון. כשהיתה בת 14 רצתה אמה למוכרה לגבר קשיש. כשהיתה בת 15 ניסה אביה החורג לאנוס אותה. היום היא אם בלתי־נשואה לילדה בת 2, ומחפשת מוצא מכישלון חייה. האם תקבל עזרה כזאת, או שתאלץ לסיים את חייה כמו אחיה חיים?

«בעת שהייתי בפנימיה בבית־שמש, בערד בגיל 12, פגשתי בפעם ראשונה את אבי האמיתי. יום אחד, לפני פורים, קיבלתי מיכתב לפנימיה. זה היה כתוב צרפתי, וכתבה אותו אחותי מרים מנהריה. היא סיפרה לי במיכתב הזה את כל תולדות המישפחה. שאני כבר ידעתי אז, והיא לא הירשה לי בעצם מאומה.
 «בערך יומיים אחרי שקיבלתי את המיכתב הפקו ברדת של החדר שלי במעון, ולמרות שאף פעם לא ראיתי אותם ידעתי תיכף שזה אבי האמיתי ואחותי. אבל הייתי כל־כך נדהמת וגם כעסתי עליהם שזנחו אותי כל־כך הרבה שנים, שלא אמרתי להם שזו אני. הם שאלו על ויקי ואני שלחתי אותם למנהלת של המעון.
 «המנהלת חזרה איתם אליי והחטיפה לי סטירה, ואז פיתאום התעורר ררתי, כאילו, והבנתי מה קורה, והתחלתי לבכות.
 «גם אבי ככה. הוא התחיל לנשק אותי, הוא נישק לי את הירידים ואת הרגליים, ואמר שתמיד רצה לראות אותי, אבל הסבתא שלי הוציאה צו שאף אחד לא יקח אותי ממנה, כי היא חששה מפני אמי, וגם אבי לא יכול היה לקבל אותי.
 «כמה חבל שלא נתנו לאבי לגדל אותי. אילו הייתי גדלה אצלו הייתי בטוח בחורה נורמלית כמו אחותי מרים. שהיא מורה והתחתנה ויש לה מישפחה ושני ילדים. או אולי היה יותר טוב אם היו נותנים אותי למישפחה לאימוץ, שאז היה לי בית משלי והייתי חיה חיים נורמליים».

ושלחתי לה מיכתב וירדתי עליה מפני שהיא עזבה אותי. הבחורה סיפרה לי, שכאשר אחותי קיבלה את המיכתב היא בכתה, אבל לא ניסתה להתקשר איתי יותר».
 הקשר שהיה לענת עם ארבעת אחיה הקטנים יותר, בבאר־שבע, היה גם הוא רופף. אבל הגורל הפגיש אותם מפעם לפעם.
 כהג פורים אחרי הביאה אותה העוברת הסוציאליזם הרחמנית לראות את אחיה הקטנים. «אני זוכרת שהיתי מחופשת לקאובואית. עם כובע גדול ואקרדיקפצונים. האחים שלי כל־כך התפעלו מזה, שנתתי להם את הכובע ואת האקורה. הם היו ממצוקה כלכלית יותר גדולה משלי.
 «אבל הביקור לא הצליח, כי לא היינו רגילים אחד לשני, וכל אחד היה כיישן כזה, ולא נוצר קשר בינינו».

כאשר חזרנו הביתה ביקשתי שתיתן לי כסף כדי לחזור באוטובוס לבאר־שבע. היא סירבה וניסתה לשכנע אותי שאלך לשכב עם גברים ואלמד נהיגה וכל מיני דברים כאלה. לא התפתיתי, לקחתי סכין וזרקתי בה. זה כמעט פגע בה, אז היא הסכימה ונתנה לי כסף לחזור לבאר־שבע.
 יום אחד ראתה ברחוב גבר שנראה לה מוכר. גם הוא הביט בה, והיא שאלה אותו אם שמו יעקב פרץ. כאשר שאלה על בנו, חיים, השיב בחיוב, וענת הבינה כי זהו אביה החורג, השיכור שהיכה אותה בילדותה וקשר אותה בשלשלת. היא התגעגעה לאחיה ורצתה לראותו. «רדתי אחרי לביתו, וכאשר אחי חיים ראה אותי הוא הכיר אותי מיד, למרות שלא התראינו שנים. הוא פחד מאבא שלו להיות איתי בקשר, כי הוא היה היחיד שחי עם האבא וטיפל בו. הוא היה אז בערך בן 13, ואחרי שחיבק אותי אמר שהוא נורא רעב כי לא אכל כל היום.
 «הכנתי לו אוכל והוא אכל ואמר שזה טעים מאוד ונישק אותי.
 «הייתי קשורה רק לחיים, כי הוא

הריח של האלכוהול מהנשימה שלו. «למחרת חיים שאל אותי מה קרה, ואמר שהוא ישמור עליי כל הלילה כדי שאבא לא יגיע בי. הוא באמת נשאר עד לילה אחד שלם ושמר עליי. הוא היה כזה טוב, כזאת נשמה טובה».
 ענת מזילה דימעה כאשר היא מדברת על חיים, אחיה שהתאבד במיקלט. נראה כי מותו עורר בה את כל החרדות והמרירות של שנות ילדותה.
 «ניסיתי לסדר לחיים ולי מישפחה אימנת ביחד, אבל הוא פחד שאבא שלו ישמע על זה ויהרוג אותו במכות. ואז נפרדנו, ואני כמעט שלא ראיתי אותו מגיל 15».

ולכלכל אותה. לפני שנתיים ילדה את בתה השנייה, מורן. היא לא רצתה להינשא לאבי הילדה, החליטה לגדל אותה בעצמה, ולא למסור אותה לאימוץ.
 למרות חייה המיוסרים, לא הידרר דרה ענת לזנות או לעבריינות. היא מנסה לקיים את עצמה ולמצוא מקום מגורים לה ולבתה.
 לפני שנה הסתכסה עם עוברת סוציאליזם ותקפה אותה. היא נשפטה לשלושה חודשי־מאסר, וריצתה אותם בנווה־הצדעה. זו הפעם היחידה שהייתה בבית־סוהר.
 כעת עוברת ענת במיונון. לפני שבוע, כאשר הציצה בעיתון הצהריים, ראתה את הידיעה כי שני האחים פרץ ניסו להתאבד במיקלט.
 «היתה לי הרגשה שזה האחים שלי».
 היא מייחרת לעיין בשמות, והבינה כי אכן מדובר בשני אחיה הצעירים.
 ענת נסעה לבאר־שבע והלכה לבית הרודה. שאצלה גדלו האחים. «אבל הם חשבו שאני האמא. שכל המישפחה נורא שונאת, ולא נתנו לי להיכנס לדירה» היא מספרת.
 ענת חיפשה את אחיה, יצחק, שאותו כמעט איננה זוכרת. «הוא היה אולי בכיתה אלף כאשר ראיתי אותו בפעם האחרונה, והוא לא הכיר אותי ואני לא היכרתי אותו. אבל שנינו בכינו. ראיתי שהוא סובל מריבאון והוא נתון להשפעה של כדורים. אני כל הזמן רק חשבתי על זה שהייתם התאבד».

«אך זה יכול להיות שנתנו להם לגור כל־כך הרבה זמן במיקלט ואף אחד לא התעניין ולא ניסה לעזור להם לפתור את הבעיה? כשיצחק הכיר אותי בסוף, הוא אמר לי, ויקי, את לא צריכה לבכות, זה כבר מאוחר. אני יודע שאת מרגישה ריגשי־אשמה, כי חיים תמיד חיפש אותך, אבל את לא יכולת לעזור לנו».
 «אני יודעת שהייתם השאיר מיכתב, אבל לא רצו להראות לי אותו. ביום של ההלוויה אמרו לי שאסתלק, שלא רוצים שאבוא אליהם הביתה. אבל אחי איציק היה איתי כל הזמן בהלוויה, הוא ביקש את הכתובת שלי ואת מיספרי הטלפון.
 «אבל אין לי כתובת, כי בעוד כמה ימים אני צריכה לעזוב את הדירה שסידרו לי ושוב אין לי לאן ללכת».
 «אך למישיך לחיות כך עם ילדה קטנה, להסתובב ברחובות וללון בגי' נימ' מה רוצים, שגם אני אנמור כמו האחים שלי»
 אילנה אלון ■

«אין לי כתובת»

מאת גיל היו גם חייה של ענת חיים של נערה חסרת־בית. מבית הרוד ברחה, וחששה לחזור אליו. היא התגוררה מפעם לפעם בכתי ידירות

האחים במיקלט האחים יצחק וחיים ז"ל התגוררו חוד" שים ארוכים במיקלט בבאר־שבע ואיש לא בא לעזרתם. הם היו בני 13 ו-14 באותה תקופה